

dOkunan Şiirler-17-

● Tayyib Atmaca

Sosyal medyada kitabın kapağı ile birlikte muhatapların kendisine imzalanan sayfanın fotoğraflarını da alarak yaptıkları paylaşımlar bir kaç saat sonra çöpe giden paylaşım olmaktan öteye gidiyor mu gitmiyor mu orasını bilmiyorum.

Bir şairin, bir yazarın “kitabım çıktı” haberinden sonra o şairin/yazarın dostları “bana ne zaman gönderecek acaba” düşüncesini bir kaç gün besleyip büyüttükten sonra yatışa geçer. Kitabı almayı hatta en az beş tane sipariş vererek dostlarının da bu kitabı okumasına katkıda bulunmayı aklının ucuna getirmezler. İçinizden “istisnalar kaideyi bozar” diye geçirenler varsa sözüm elbette onlara değildir.

Hâlbuki beğendiğimiz/beğenmediğimiz bir kitap hakkında en azından derkenara ya da kitabın arka sayfasına kitapla ilgili düşüncelerimizi yazmamız gerektiğini düşünüyorum. Hele adımıza, bizzat şair/yazarı tarafından imzalanıp gönderilen kitap için mutlaka geri dönüş yapılmalı. Bu geri dönüşte sadece kuru bir teşekkür olmamalı. Her şair/yazar yazdıklarının bir karşılığı olup olmadığını okurunda görmeye çalışır. Hele de bu kitap adınıza özel imzalanıp gönderilen bir kitapsa şair/yazar size bir sorumluluk yüklemiş ve siz de bu sorumluluğun gereğini yerine getirmek zorundasınız. Çünkü şair/yazar size bu kitabı gönderirken aynı zamanda size bir değer atfetmiştir. Sorumluluğunu sosyal medya aracılığıyla paylaşmak ne kadar doğru orasına bir şey diyemem ama gerçek sorumluluk kitapla ilgili düşüncelerin bir yayın organında yazıya dökülmesi kitap ve şair/yazar için önemlidir.

Bu düşüncelerin arasına elbette başkaları “şeyh uçmaz müritleri uçurur” sözlerini koyabilirler. Edebiyat dünyasında herkes birbirini iyi tanıyor, kim kimle dans ediyor, kim kimin ayağına basıyor, kim kimi cilalıyor, kim kimi parlatıyor asıl meselemiz elbette bu değil. Bir şair/yazarının kalıcı olup olmadığına karar verecek olan da elbette kaliteli okuyucularla birlikte zamandır. Kitapla ilgili yazılar yazıların samimiyetini de aynı zamanda okuyucu test eder. İşte bu test sonucunda kaliteli kitaplar nesilden nesile okunmaya aday kitaplar arasına girer.

Zaman zaman bizi gönlüne yakın bulan dostlar dergilerini, kitaplarını gönderirler. Gelen her kitabı, dergiyi mutlaka okumaya çalışırım. Gönül her sayıda kitaplar ile ilgili düşünceleri sizlerle paylaşmak istiyor ama bir koltukta bir kaç karpuz taşıyarak edebiyat yolculuğumu sürdürdüğümünden kendimize fazla zaman kalmıyor. İşte kendimize ayırdığımız zamanlarda okuduğumuz, okurken altını çizdiğimiz ya da okurken kalbimize dokunan şiirler arasında yolculuk yapmaya çalışıyorum.

Bazı şairler çok üretir, çok yayımlar. Bazı şairler ise hem az yazar hem az yayımlar. Kimilerine göre çok yazmak verimi düşürür, kimilerine göre ise “pınar akarken testi doldurmak” düşüncesi öne çıkarak sürekli yazarlar.

Faruk Uysal ağabey, ben beni bildim bileli edebiyat dünyasında içine dönük bir hayatın kulvarlarında koşusunu sürdüren bir şair. Onun yaşındaki şairlerin onlarca şiir kitabı varken o, bu güne kadar üç şiir kitabıyla yetindi. *Kayıp Konuşmacı* kitabını okumadım. *Kıralmalar*’ı okumuş bununla ilgili düşüncelerimi bir dergide paylaşmıştım. *Beyaz Yürüyüş*¹ şairin ilk kitabının adı. Aradan on yıl geçtikten sonra ikinci baskısını yapmış ve bu kitabı geçen yıldan beri masamın üzerinde neden beklettim bilmiyorum. Kitabı iki günde bazı yerlerin altını çizerek okudum. *Kıralmalar* ile karşılaştırdıktan sonra şairin şiirlerinde inişler çıkışlar olmaması, yani şiirinin mayasında bozulma olmaması, şairin şiirlerini yetirmeden okura sunmadığı kanısını oluşturdu bende.

*“gözlerin görmüyor telaşından
nereye gidiyorsun böyle koşa koşa
başın bahar rüzgârıyla belada mı
yoksa aklın hep Leyla’da mı*

*kar mı bahçelere yağan
yıldızlar mı gönlümüze dolan
tutuşunca arzuların savrulunca saçların
bir beyaz rüzgârdır esen” (s. 9)*

Uysal’ın *Beyaz Yürüyüş*’ü böyle başlıyor.

¹ Faruk Uysal, *Beyaz Yürüyüş*, Hece Yayınları, Ankara 2018.

*“bilmediğim bir yerlerde
bir kuş kanatlanıyor maviden
ah herkes kendi düşünüyüyor
biliyorum uzak iklimlerde
bir gazete haberini en çok
benimle paylaşıyor babam
bir rukiye kızın bir zeynep kızın
düşünüyor annem”* (s. 21)

*“sana sularla varıldığını biliyorum
suyun suyla arındığını
insanın sudan ve sudan yaratıldığını
senin sularla geldiğini biliyorum”* (s. 39)

Faruk Uysal, şiirin ne olup olmadığını iyece kavrayıp kendi sesini bulduğu anda ilk şiir kitabıyla okurunu selamlıyor. Böyle olunca da darası alınmış saf şiirle yolculuğunu sürdürüyor.

Onun şiirlerini okurken kelime fazlalıkları görmezsiniz. Şiirleri bir gözeden kaynakayan pınar gibi gönül rahatlığıyla içebileceğiniz bir su gibidir, gönlünüzün susuzluğunu giderebilirsiniz.

Şiirleri arasında bir kopukluk ya da bir iyi bir kötü şiirine rastlayamazsınız. Bu da şairin gönül bahçesinde misafirlere güzel meyvelerden ikram ettiğinin bendeki karşılığıdır...

Yıllardır okunmasını bekleyen bir başka kitap ise Şenol Korkut'un *İrade*'si.

Eskişehir'de yaşadığım zamanlarda imzalamış olduğu bu kitabı o zamanlar, zaman bulup ya okuyamadım ya da diğer kitaplar arasında kaybolup gitti. Nasip aynı kitabın ikinci baskını okumakmış. Kitabın ilk üç şiirini okuyup geçtim. Üçüncü şiire gelince şair beni Büklerde Yalnız Melodi şiirine buyur eyledi. Doğrusu bük ve melodi kelimelerinin birbirleriyle bir bağının nasıl kurulacağını üzerinde düşünürken şairin halk şiiri geleneğinden de haberdar olduğu düşüncesiyle şiirin kapısından girdim içeri.

*“Yoktur zeytin gölgesi uzun uzun bakındım
Sarı tüllerden öte bol çıyanlı dev sini
Bu duman ordusuna ben körpeyken yazıldım
Elekçi'de sürmeden dokuztaşın keyfini”* (s. 13)

Sini, körpe, elekçi, dokuztaş (çocuk oyunu) şehirde büyüyen şairlerin çoğunun şiirlerinde geçmeyen kelimeler olunca Şenol Korkut'un şiirlerini daha dikkatli okumam gerektiğine inan-
2 Şenol Korkut, *İrade*, Hece Yayınları, 2. Baskı Ankara 2019.

dım. *Güneşe Horoz Karıştı* şiirinde de şair şehirlerde aklımıza düşmeyen kelimeleri tekrar şiire taşıyarak geleneği sürdürme gayreti içindedir.

*“Münkir cinler koştu davul sesi kayada
Evlekledi yüzümü sessiz ekim tınısı
Eteğinde höllükle şuh kadınlar yazıda
Bir rüyadan buğuya geçti sözün aynası”* (s. 15)

Günümüzde yayınlanan birçok şiir kitabı ya da dergilerde yayınlanan ve adına “modern” şiir denen serbest şiir çemberinden çıkarak kendine özgü bir serbest hece şiiri yazma yolunu seçmiş. Okuduğumuz iki şiirde de kafiye düzeni a,b,a,b şeklinde olsa da günümüz dilini geleneksel şiirle harmanlayarak aslında hece şiiri yazıyor. Kitabı basan yayınevi, Şenol Korkut'un çaktırmadan serbest hece şiiri yazdığını bilmeden kitabı basmıştır diye düşünmeden edemiyorum. Korkut, kitabın arasına serbest şiirler serpiştirse de işin doğrusu bu şiirleri okudum geçtim. Çünkü Korkut'un serbest hece şiirlerindeki yenilik diğer şiirlerinin önünü kapatıyor.

*“Bak bu dağ aşar da atılırım boşluğa
Gelme öyle üstüme O'nsuz dünya hayatı
Tabyasında azizim saplanınca karlığa
Ezan olup çağladı o çınlayan sızıntı
... ..
Elbet hatır sorulur firar yüzyıl olunca
Dipçik imam tahtamda var olsun öyle olsun
Namludan düşer ibliz hazır olur içtima
Vukuat yok defterde Rabbimize hamdolsun”*
(s. 44)

Şenol Korkut, hecenin 14lü ölçüsüyle her kıtada (a,b,a,b) şeklinde yazan bir şairdir.

*“Feryat figan derbeder şer zamanı sarardım
Öz yurduma uzanıp göz göz olup kağşamak
Kuz kentlerde uğuldar çatı katı rüzgârdım
Demet demek evlerde hiç kırarak boğulmak”*
(s. 52)

Şenol Korkut' serbest heceye kapı aralayan şairler arasına yazalım ama Koca Yunus'un şu dizelerini de yabana atmayalım:

*“Taş gönülde ne biter dilinde ağu tüter
Nice yumuşak söylese sözü savaşa benzer.”*

